

Vec C-467/05

Trestné konanie proti Giovanni Dell’Orto

(návrh na začatie prejudiciálneho konania podaný rozhodnutím sudcu povereného predbežným vyšetrovaním na Tribunale di Milano)

„Policajná a súdna spolupráca v trestných veciach — Rámcové rozhodnutie 2001/220/SVV — Smernica 2004/80/ES — Pojem „obet“ v rámci trestných konaní — Právnická osoba — Vrátenie majetku zaisteného v priebehu trestného konania“

Návrhy prednesené 8. marca 2007 — generálna advokátka J. Kokott I - 5561
Rozsudok Súdneho dvora (tretia komora) z 28. júna 2007 I - 5585

Abstrakt rozsudku

1. *Prejudiciálne otázky — Otázka týkajúca sa výkladu rámcového rozhodnutia prijatého na základe hlavy VI Zmluvy EÚ*
[Článok 234 ES; články 35 EÚ a 46 písm. b) EÚ]

2. *Prejudiciálne otázky — Právomoc Súdneho dvora — Policajná a súdna spolupráca v trestných veciach*
[Článok 234 ES; články 35 EÚ a 46 písm. b) EÚ]
3. *Akty inštitúcií — Časová pôsobnosť — Procesné predpisy*
4. *Európska únia — Policajná a súdna spolupráca v trestných veciach — Postavenie obetí v trestnom konaní — Rámcové rozhodnutie 2001/220*
[Rámcové rozhodnutie Rady 2001/220, článok 1 písm. a), článok 2 ods. 1 a článok 8 ods. 1]

1. Skutočnosť, že rozhodnutie vnútroštátneho súdu týkajúce sa výkladu rámcového rozhodnutia prijatého na základe hlavy VI Zmluvy EÚ neuvádza článok 35 EÚ, ale odkazuje na článok 234 ES, nemôže sama osebe spôsobiť neprípustnosť návrhu na začatie prejudiciálneho konania. Uvedené platí o to viac, že v Zmluve EÚ sa ani výslovne, ani implicitne nestanovuje forma, v akej musí vnútroštátny súd predložiť návrh na začatie prejudiciálneho konania.

takže judikatúra Súdneho dvora týkajúca sa prípustnosti prejudiciálnych otázok položených podľa článku 234 ES je v zásade uplatniteľná aj na návrhy na začatie prejudiciálneho konania predložené Súdnemu dvoru podľa článku 35 EÚ.

(pozri bod 36)

2. Podľa článku 46 písm. b) EÚ sa postup upravený v článku 234 ES použije na článok 35 EÚ podľa podmienok upravených v tomto ustanovení. Podobne ako článok 234 ES, aj článok 35 EÚ podriaďuje začatie prejudiciálneho konania na Súdnom dvore podmienke, aby vnútroštátny súd považoval rozhodnutie o otázke za nutné pre vydanie rozsudku,

Z uvedeného vyplýva, že predpoklad relevantnosti prejudiciálnych otázok položených vnútroštátnymi súdmi môže byť vyvrátený len vo výnimočných prípadoch, keď je zjavné, že požadovaný výklad ustanovení práva Únie, uvedených v týchto otázkach, nemá žiadnu súvislosť so skutočnosťou alebo predmetom konania vo veci samej, alebo ak je problém čisto hypotetickej povahy, alebo ak Súdny dvor nedisponuje skutkovými a právnymi prvkami, ktoré by

mu umožnili užitočne odpovedať na položené otázky. S výnimkou týchto okolností Súdny dvor v podstate musí rozhodnúť o prejudiciálnych otázkach týkajúcich sa výkladu aktov uvedených v článku 35 ods. 1 EÚ.

uplatniteľného vnútroštátneho práva v súlade s rámcovým rozhodnutím.

(pozri body 48,49)

(pozri body 34, 39, 40)

3. Procesné predpisy sa všeobecne vzťahujú na všetky spory prejednávané v čase nadobudnutia účinnosti týchto predpisov na rozdiel od hmotnoprávných predpisov, ktoré sa spravidla vykladajú tak, že sa nevzťahujú na skutočnosti existujúce pred nadobudnutím ich účinnosti.

4. Rámcové rozhodnutie 2001/220/SVV o postavení obetí v trestnom konaní sa má vykladať v tom zmysle, že v rámci trestného konania, a konkrétnejšie, vykonávacieho konania nasledujúceho po právoplatnom odsudzujúcom rozsudku, pojem „obet“ v zmysle tohto rámcového rozhodnutia nezahŕňa právnické osoby, ktoré utrpeli ujmu priamo spôsobenú konaním alebo nekonaním porušujúcim trestné právo členského štátu.

Otázka o súdnej právomoci na účely vydania rozhodnutia týkajúceho sa vrátenia majetku obeti, ktorý bol zaisťovaný v priebehu trestného konania, teda patrí do oblasti procesných pravidiel, takže žiadna prekážka týkajúca sa uplatňovania zákona *ratione temporis* nebráni tomu, aby sa v rámci konania týkajúceho sa tejto otázky zohľadnili príslušné ustanovenia rámcového rozhodnutia 2001/220 o postavení obetí v trestnom konaní na účely poskytnutia výkladu

Vykladať rámcové rozhodnutie v tom zmysle, že sa vzťahuje aj na právnické osoby, ktoré tvrdia, že utrpeli ujmu priamo spôsobenú trestným porušením práva, by totiž bolo v rozpore so samotným znením článku 1 písm. a) tohto rámcového rozhodnutia, v ktorom sa uvádzajú len fyzické osoby, ktoré utrpeli ujmu priamo spôsobenú správaním v rozpore s trestným právom členského štátu. K tomu treba dodať, že žiadne iné ustanovenie rámcového rozhodnutia neobsahuje indikáciu, podľa ktorej by bol chcel normotvorca

Európskej únii rozšíriť pojem obeť na právnické osoby na účely uplatnenia tohto rámcového rozhodnutia. Práve naopak, viaceré ustanovenia rámcového rozhodnutia, a najmä jeho článok 2 ods. 1 a 2 a článok 8 ods. 1, potvrdzujú, že cieľom normotvorcu bolo uviesť výlučne fyzické osoby, ktoré boli obeťami ujmy spôsobenej trestným porušením.

vplyv na výklad ustanovení rámcového rozhodnutia, ktoré sa zakladá na Zmluve EÚ, a keby pojem obeť v zmysle smernice mohol byť vykladaný tak, že zahŕňa právnické osoby, smernica a rámcové rozhodnutie v každom prípade nie sú v takom vzťahu, ktorý by vyžadoval jednotný výklad predmetného pojmu.

Smernica 2004/80 o odškodňovaní obetí trestných činov tento výklad nevyvracia. Aj keby totiž ustanovenia smernice prijatej na základe Zmluvy ES mohli mať

(pozri body 53 — 55, 57, 58, 60 a výrok)